

[Thomas Pedersen.]

og det har været i Form af Billeder, som man har følt sig temmelig stødt over, og som man har ønsket at der skulde gribes ind over for, og de har jo i denne Sag, som det er bekendt, faaet et vist Følgeskab i Statsministeren og Udenrigsministeren. Jeg mindes en Tegning, som „Social-Demokraten“ indeholdt for et Par Aar siden, hvor der førtes en lignende Debat, men hvor det var Borgmester Kaper, der rettede Angrebet mod „Social-Demokraten“ og andre, der havde angrebet Nazisterne. „Social-Demokraten“ svarede paa det med en Tegning, hvor man afbildede Hitler, en temmelig høj Skikkelse, og Kaper, ganske lille. Oven over havde man Overskriften: En ny Bi-vogn og nedenunder en Tekst, der sagde saadan noget lignende som: Vi to, vi skal nok ordne Pressen i Danmark! Man kunde jo passende tegne en Pendant, hvor man saa Statsministeren og Udenrigsministeren i Følgeskab med Kaper og derunder have den samme Underskrift: Vi fire, vi skal nok klare Pressen i Danmark. Det synes mig, at der ikke er nogen skellig Grund til at angribe hverken det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch eller Tegneren Hans Bendix ved „Social-Demokraten“ for disse Tegninger. Det forekommer mig snarere, at der ligger en uafviselig Pligt for hvert eneste Blad, for hvert eneste frisindet Menneske til at tage alvorlige og afgørende skarp Stilling mod det, der er foregaaet i Tyskland.

Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Pürschel synes, at der er meget godt dernede, og at der kan være adskilligt, som er eftertragtelseværdigt ogsaa for Danmark; det er muligt, men største Parten af den danske Befolkning vil ganske afgjort vende sig imod nazistiske Metoder i et Lands Styre. Jeg synes, det er rigtigt, at man har indtaget denne skarpe Stilling over for det folke- og kulturfjendtlige Nazi-System, og det er ogsaa i nøje Overensstemmelse med hele Socialdemokratiets Tankegang, for saa vidt der tænkes paa den almindelige Arbejderklassen, den jævne socialdemokratiske Arbejders Opfattelse af hele dette Spørgsmaal. Jeg synes tværtimod, man skulde være glad over, at der er Folk, der er beredt til at sige Sandheden om det, der er foregaaet dernede, og man kunde jo ogsaa passende, synes jeg, for „Social-Demokraten“s Vedkommende have ført denne Linie videre, saaledes at man ikke blot havde beskæftiget sig med Tyskland, men ogsaa med andre halv- eller hel-fascistiske Lande, som f. Eks. Finland, hvor der jo ikke raader nogen

særlig stor Frihed, men i Stedet for søger man at popularisere det raadende System ved, at Statsministeren, Forsvarsministeren og flere fremtrædende Medlemmer af dette høje Ting rejser derop. Det bidrager efter min Mening til at give Folk en fejl Opfattelse af, hvordan Forholdene i Finland faktisk er. De Herrer, der angreb Hans Bendix og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, havde jo sikkert deres Motiver dertil — jeg vil ikke paastaa, at det har været hverken moralske, ideelle eller principielle Motiver, for det fremgik ganske klart af Udtalelserne, at det her drejede sig om økonomiske Motiver, idet der var Tale om, hvorvidt det, der var sket, vilde indvirke paa vor Handelsforbindelse med Tyskland. Men der er ikke Tvivl om, at man dels her i Salen og i Særdeleshed ude omkring i Pressen har antydnet, at Angrebene skyldtes idealistiske og moralske Grunde. Det forekommer mig, at dette smager ikke saa helt lidt af Hykleri. Udenrigsministeren fremkom med en Udtalelse om, at han beklagede Fremkomsten af de fornærmelige Meningsytringer mod et fremmed Land. Mig bekendt har man hverken fra den eller den anden Side beklaget fornærmelige Meningsytringer, som f. Eks. er blevet rettet mod Sovjetunionen. Alle de store Partiers Blade har jo gennem Aar ført en temmelig skarp Hetz-Kampagne mod Sovjetunionen. Der har jo ikke været den Løgn, der har været for grov, naar det gjaldt Sovjetunionen; der har ikke været den Overdrivelse eller den Fornærmelse, der har været stor nok — jeg har i hvert Fald ikke hørt noget om, at man fra officiel Side har beklaget disse stærke og gennem Aar førte Angreb.

Jeg skal i denne Forbindelse ogsaa hæfte mig en lille Smule ved en Udtalelse af Udenrigsministeren, som gik ud paa, at der her i Landet var en meget vidtgaaende Ytringsfrihed. Naa, det er jo saa som saa med denne Ytringsfrihed. Jeg kunde i hvert Fald opremse adskilligt, der tyder paa, at Ytringsfriheden i det demokratiske Danmark ikke er saa forførdelig stor. Mit Blad, „Arbejderbladet“, besatte jo gennem lang Tid en Celle ude paa Vestre Fængsel, og selv om mit Parti i nogen Grad er bygget op paa Celle-Systemet, er det i og for sig ikke den Maade, vi havde tænkt os Inddelingen paa. Jeg kan ogsaa minde om, at Arkitekt Heiberg i sin Tid fik en ret betydelig Fængselstraf blot for at have underskrevet en Resolution, og fra de aller-sidste Dage foreligger der jo det Tilfælde, at „Arbejderbladet“s Redaktør, Helge Larsen, er blevet idømt 60 Dages Fængsel for